

Duchovní úrovně V.

Vysvětloval jsem vám již první kruh prastvořených kolem Parsifala. Lépe řečeno mluvil jsem jen o něm.

Než půjdeme dále, musím vám ještě mnohé podrobněji vyličit, jinak by vám něco chybělo v kruhu velikých zachvívání. To by způsobilo, že byste si to nemohli v sobě oživit. Vše musí býti bez mezer, i když vám to může být dáváno jen v **obrazech**. Z tohoto důvodu musíme i my kráčet jen velmi zvolna kupředu.

Proto musíme ještě chvíli setrвати u prvních prastvořených, které jsem v poslední přednášce jmenoval. Jsou to nejsilnější sloupy **ve** všech a **pro** všechna stvoření.

A opět musím jít vzhůru až do největší blízkosti Boží, pokud se vůbec dá mluvit o blízkosti. Není ničeho, o čem by bylo lze říci, že je to v blízkosti Boží, jestliže blízkost měříme podle pozemských pojmů.

Ani ta největší vzdálenost, dosažitelná lidskou chápavostí, nestačí k tomu, aby alespoň přibližně učinila obraz o **té** vzdálenosti, kterou chceme označiti jako největší blízkost Boží. Je nekonečnější delší. To co lze nazvati vlastní blízkostí Boží, jest šlehající moře plamenů bez jakékoliv možnosti zformování.

Používám proto jen **výraz** pro označení „blízkosti“, ne však pojem. V této blízkosti, na stupních trůnu, které jsou úplnými úrovněmi, nacházejí se čtyři zvířata ve svém naprosto zvláštním druhu záchvěvů.

Prakrálovnu Elisabeth nelze řadit do žádných odstupnění; ona jest sama pro **sebe** a z ní jest čistá Lilie.

Archandělé jsou opět zcela jiného druhu bezprostředního vyzařování Božího než ona čtyři zvířata. Druhy dělí se svým formováním. Je možno také říci: Formování **jest** rozdělením, protože jest **samočinné**, je živoucím dějem.

Dnes chceme však mluvit jen o čtyřech zvířatech. Tato zvířata nesou v sobě předpoklady pro **stvoření**! Chovají v sobě **soustředěna** všechna záření, jichž je **stvořením** třeba, aby se utvářela, přijímala formy.

Proto je základ stvoření již v těchto zvířatech. Čtyři zvířata, tvořící čtverec na stupních trůnu Božího, vpíjejí do sebe všechna tvůrčí vyzařování Boží, přijímají je. To znamená, netvoří jen čtverec, nýbrž **jsou** čtvercem stvoření nebo čtvercem pozdějších kruhů stvoření.

Nebudu se dlouho u toho zdržovati. Dotknu se jen toho, co jest dnes pro nás důležité, aby bylo možno vysvětliti souvislost čtverce zvířat se stvořením.

Čtverec zvířat, nebo lépe řečeno „**bytostí**“, skrývá tedy vše, čeho je **stvořením** třeba; jest **pro ně** první sběrnou těch záření, vycházejících s výšin Božího trigonu, trojjednosti Boží.

Prakrálovnou prochází zcela jiné záření, tak jako opět jiné záření prochází všemi archanděly.

Jen tento čtverec čtyř bytostí má tedy bezprostředně co činiti s pozdějším kruhem stvoření, aby jej spojoval s výšinami. Všechno ostatní, co má svůj domov ve věčné sféře Božího

vyzařování a tím bylo, jest a bude věčné, sklání se ke všem stvořeným jen **pomocně**. Pomáhá a povzbuzuje v záchvěvech Božské lásky, která je jim naprosto samozřejmá. **Nejsou** však pevně **spojeni** se stvořením. Spojen jest jedině čtverec čtyř zvířat.

V těchto jemných rozdílech spočívá **velmi mnoho!** Máte si to proto zcela zvlášť pamatovati, tak mnohé a mnohé, čemu jste dosud vůbec nerozuměli, vám proto bude jasnější.

Ze čtyř okřídlených vědoucích bytostí u Božího trůnu, skopce, býka, lva a orla, jest skopce **tou** bytostí, která má lidskou **tvář**, protože skopce skrývá v sobě tu část duchovna ze stvoření, z níž se formují a vyvíjejí **lidé** ve stvoření!

To **také** souvisí s výrazem: Beránek Boží a rána v boku beránka. Tento výraz přirozeně vyjadřuje ránu selhání a úpadku lidských duchů ve stvoření, protože tito z něj, i když ne bezprostředně, tak přece jen jeho **prostřednictvím** vznikli. Lidská duchovnost, jež vytryskla ven, nevrací se ze stvoření harmonicky zpět, nýbrž jest zadržena v hmotnostech, protože na ní lpí příliš mnoho viny.

Tím opět rozšiřuji o kousek pole vašeho vědění. To však nemění ničeho z toho, co jste se dosud mohli dovědět. Vše zůstává přesto na svém místě a snáší se v plném souzvuku s tím, co je nové, i když se vám to snad v prvé chvíli nezdá.

Nyní přejdu k podrobnostem. Parsifal vystoupil za hranici bezprostředního vyzařování Božího, tedy přes hranici Božské úrovně.

Tímto činem zanesl vyzařování svého bezbytostného

Božského jádra ven a zářil nyní mimo Božské sféry jako malá část z Imanuele do bezsvětelných prázdnot. Rozjasňoval, prohříval a přiváděl vše v pohyb. Jako zdroj života udržoval vše v pohybu.

V přiměřené vzdálenosti od něj zformovaly se bezprostředně první čtyři sloupy stvoření. V jejich druhu spojení jest vše, čeho stvoření potřebuje. Nejsou zformovány tak, jako bytosti u Božího trůnu, nýbrž v lidských postavách, samozřejmě pro lidské pojmy v naprosto nedozírných velikostech.

Stojí před Parsifalem jako rytíři Grálu, tedy jako mocní ochránci a věrní strážcové svaté nádoby jeho bezbytostné části, kterou jim Bůh v Parsifalovi svěřil. Při tom současně naplňují působení čtyř bytostí na stupních trůnu Božího!

Podle činnosti ve stvoření jsou jejich druhy následující:

1. **Od-shi-mat-no-ke:** Ideální postava všemu ostatnímu nedosažitelného, protože zcela dokonalého lidského ducha! Proto se jeví jako královský vladař. Má v sobě jen druh skopce, jest tedy druhem **jeho** působení v prastvoření, můžeme říci, že skopec je v něm zakotven.

2. **Leilak:** Ideální postava mužné odvahy, mužné síly. Má v sobě spojení druhů skopce – proto duchovně lidská forma – a **býka**.

3. **Lev:** Ideální postava hrdinství a neochvějné mužské věrnosti. Má v sobě spojení skopce se lvem.

4. **Merkur:** Vládce všech mocností živlů. V něm jest spojení skopce s orlem.

Všichni čtyři prastvoření musí být mimo jiných druhů, které také vyjadřují, vždy v základě spojení se **skopcem**, protože jsou **duchovní a vědomí**, což pochází jen ze skopce.

Tak jako jsou čtyři zvířata na stupních trůnu sloupy a mocnými strážci v Božském, přirozeně mimo bezbytotného Božství, tak jsou tito čtyři prastvoření prvního kruhu kolem Parsifala v čistě duchovním, v prastvoření, sloupy a mocnými strážci, jejichž spolupráce dává dokonalé spojení a vyzařuje vše, čeho je stvoření třeba.

Oživení těchto paprsků je způsobeno světlým jádrem Parsifalovým. Teprve z jeho vyzařování mohli se strážcové zformovati jako první potřebné základní sloupy, které jsou současně nejmnocnějšími ochránci svatostánku.

Není tak snadné vysvětlovat vám takovou velikost v neustálém pohybu a formovati ji v pevné obrazy pro vás. Skutečnost přece nikdy **nestojí**. Jest v trvalém plynulém pohybu, ve výměně přijímání, vyzařování, stahování a znovuvracení všeho k Parsifalu. A to vše **současně** bez jakéhokoliv přerušení. To si ovšem vůbec nemůžete ani představit.

V těchto čtyřech prvních prastvořeních jsou tedy soustředěny, spojeny všechny proudící tvořivé síly z Parsifala. Jsou spojeny a zesíleny stejnými druhy záření čtyř zvířat a živoucím Světlem z Parsifala stále udržovány v tryskajícím a vracejícím se pohybu, řízeném chtěním prastvořených.

Snad si budete moci ve své mysli představit takový děj, který, vyjádřeno pozemskými slovy, je pravdě nejbliž!

Snažte se to v základě pochopiti a zapamatujte si, jak jsem to formoval v pozemská slova. Nedělejte snad znova ve svém myšlení skoky a neptejte se, kde zůstalo ženství, které podle mých dřívějších přednášek má být vždycky o půl stupně výše! Nehloubajte při tom, kde je Maria a Irmingard, které přece nemohou státi níže než prastvoření! Ani zde není žádné mezery. Vše přesně zapadá do druhého.

Čtyři jmenovaní prastvoření jsou prostě hlavními **sloupy** stavby stvoření a **od nich** vychází pak dolů nebo do dalších vzdáleností vše, jak jsem vám to již dříve vysvětloval. Tito čtyři nesou v sobě spojeny všechny síly stvoření, zatímco ostatní jsou jen **pomocníky**.

Ukazuji vám jen **přímou** linii shora dolů, vedoucí k vám, vyvinutým lidským duchům. Přitom ponechávám všechna odvětví nedotčena a nejmenuji je, tak jako na příklad Lohengrina, protože on není **východiskem** žádného záření, které by ve stvoření působilo nějakým rozhodujícím tvořivým vlivem. Později se k tomu jistě vrátím. Nejprve ukazuji vám opěrné **body** ve stavbě stvoření!

Maria při tom všem vůbec nepřijde v úvahu, ani Irmingard. Přicházejí sice shůry, jsouce ve stvoření **zakotveny**, avšak **nejsou** s ním pevně spojeny. V tom je opět veliký rozdíl. Přes svá zakotvení nejsou na stvoření připoutány, nýbrž jsou naprosto oproštěny od stvoření a všech jeho proudů. Proudů stvoření mohou sice v jejich zakotvení až **k nim**, takže jsou jasně viditelné, ale nemohou vniknout **do** nich, protože k tomu chybí potřebné **spojení**.

Maria a Irmingard působí, aniž by mohlo býti na ně zpět

působeno! Pomáhají a povznášejí, posilují, očišťují, léčí nebo také odmítají, ale **nespojují se** svým zářením se stvořením. Dbejte toho!

Maria přišla přece z **bezbytnosti** jako část Božské lásky, která jest Ježíšem a jako část Imanuele k svatému spojení. Nemá proto s ženstvím jako **taková** nic společného, nýbrž stojí jako láska Boží před **celým lidstvem**!

Ženství ve stvoření jako takové má co činit jen s **Irmingard** a tato sestoupila k hradu Grálu v prastvoření z Boží úrovně a vstoupila tam do čistě duchovní nádoby, která pro ni byla již připravena.

Není nutno říkati, že i do ní byla vložena jiskra bezbytnosti, aby Imanuel mohl v celém stvoření působiti jako **trojice**. Trojice bezbytnosti Imanuelovy ve stvoření jest: Parsifal-Maria-Irmingard, tedy spravedlnost, láska a čistota.

Immanuel, jako Syn Boží, působí tedy ve své bezbytnosti v posledním, nejsvětějším naplnění nyní na věky ve stvoření současně v Parsifalu, Marii a Irmingard, přesto, že zatím zůstává trojjediností Boží jako svatá Vůle Boží.

To je opět nový čin lásky, který Bůh ku pomoci a silnější ochraně **lidstva** učinil. K ochraně toho lidstva, které má přestát soud, aby už nikdy stvoření nemohlo býti poškozováno slabostí lidských duchů.

Neplette se proto nepotřebnými myšlenkami. Mluvím nyní **jen** o prastvoření z Parsifala! K tomu nepatří Maria ani Irmingard, které tam **působí** tak jako Parsifal ve svém druhu. –

Za čtyřmi prastvořenými sloupy nachází se druhý kruh,

který je poněkud více vzdálen, řekněme pozemsky myšleno o půl stupně dále. Tento druhý kruh nebo úroveň je naplněn činností tří **ženských** prastvořených: **Johany, Celly, Josephy**.

Nepředstavujte si však, že tyto prastvořené stojí tu prostě v kruhu. Každá rozvíjí činnost zvláštního druhu ve velkých zahradách nebo úrovních, které z nich vznikají a kolem nich se rozkládají.

V těchto úrovních je mnoho pomocných bytostí a obyvatelů prastvoření, kteří jsou vždy činni a seřazeni kolem určité ženské nebo mužské vedoucí osobnosti.

Tak následuje první čtyři prastvořené veliký zástup rytířů a ženské prastvořené veliký počet ženských pomocnic.

Není třeba, abychom se při tom zdržovali, jinak by se obraz, který vám chci dát, rozběhl do nepřehledných a pro vás nepochopitelných dálek.

Chci dnes jen zběžně naznačiti, jakého druhu jest činnost tří ženských prastvořených, vyzařující do celého stvoření.

Pro každou z nich je to působení zvláštní a přece všechna činnost těchto tří zasahuje **tak** do sebe, že se může jevit jako celek. Hranice mezi nimi lze sotva poznati. Jejich působení je **čistě ženské** a ony jsou jeho ideálním ztělesněním.

Nejprve Johana: Její činnost nelze obsáhnout určitými **slovy**, protože by byl její význam ihned zmenšen, proto řeknu jen krátce, že se týká **domova!** Harmonicky a přitažlivě vytváří domov. Je nutno však chápati domov ve **vyšším** slova smyslu, ne snad jako malé obydlí pozemského člověka!

I toto obydlí je v tomto pojmu obsaženo, protože působí ve velkém tak jako v malém, ano až do toho nejmenšího, ale zde se jedná o **věc samotnou**, ne snad o její malý kousíček.

K tomu patří například také cit blaženého spojení se zemí, tvořící naši vlast, cit, který může vyšlehnout v opravdové nadšení celého národa, když se nějaký nepřítel snaží ji poškodit.

Mohl bych uvést tisíce věcí a přece byste v nich nepoznali opravdovou velikost působení Johany. Její působení jest pevně vryto do každého lidského ducha jako svatý odkaz, který je s to ho vysoko povznést a dát mu pevnou oporu. A tento odkaz jest v první řadě dán **ženství**; v něm proto spočívá osud celého národa.

Působení **Celly** jest stejně něžného druhu. Pěstuje pečlivě v duchovnu tichou úctu před nastávajícím mateřstvím! Se vši nedotknutelností a vznešeností, která v tom spočívá! Její působení je vysokého druhu, úctyplně plaché a uplatňuje se svou blízkostí u všech čistých duchů!

Josepha klade k **tomu** základy: učí dbáti **schrán**, tedy těl, jako z Boží milosti svěřených statků, a přiměřenému zacházení s nimi. Přirozeně nejen pozemských těl, nýbrž **všech** schrán ve stvoření, které jsou přece vždy dány v první řadě jen k podpoře vývoje duchovního nebo bytostného jádra. Jako takové mají být vždy udržovány v čistotě!

I nemocné schrány přispívají k vývoji **takového** jádra, které by ve zdravé schráně snad nemohlo dost rychle procitnouti.

Činnost Josephy má stejnou cenu, jako činnost obou

ostatních. Na cestách všech poutí ve stvoření je také stejně **důležitá**. Jsou to základní podmínky normálního, Bohem chtěného dozrávání všech tvorů ve stvořeních. Toto působení prostupuje vše jako nejjemnější nitky a jeví se svou činností ve zcela různých formách. Jsou v neustálém pohybu. Nevýslovné, nezformovatelné. Tlačí a ženou, mohou však být **správně** pochopeny jen citem a takto uskutečněny stát se požehnáním.

Schopnost cítění je však zasypána nadvládou rozumu. Tím byla prorvána propast mezi všemi těmi, kteří v prastvoření podle vůle Boží slouží a tkají. Tím byla také vynucena násilím porucha v potřebném běhu celého stvoření.

Zářivá činnost tří prastvořených, Johany, Celly a Josephy, je **společným**, velkým, základním tvořením, které zasahuje do sebe a přece zůstává rozděleno.

Vykročme nyní ještě o půl stupně dál, což ovšem znamená ve skutečnosti vzdálenosti, které jsou mimo vaši představivost. Tam najdeme opět jednu prastvořenou: **Vasithu**.

Vasitha jest strážkyní brány při východu nejvyšší a nejčistší části prastvoření, na jehož vrcholu v zářivé vznešenosti a míru vznáší se nádherný hrad svatého Grálu.

Vasitha a její okolí odděluje nejvyšší část prastvoření. Ona stojí u bran a ukazuje všemu duchovnímu, které musí jít dál za nutností svého vlastního vývoje, cestu dolů, k mostu, který jako obrovská duha klene se nad hlubokými propastmi k oněm říším, které potřebovaly dalšího ochlazení a vzdálenosti od Božího Světla, aby se mohly stát vědomými k vlastnímu bytí, v němž se mají zformovati a rozvinouti v plný květ.

Tam ve výši stojí Vasitha a dává směr kopím, zatímco její ostrý pohled proniká vše, co nebylo schopno zůstat v první části prastvoření a musí kolem ní kráčet dolů. Její doprovázející slovo dává všem útěchu a věrný průvod!

Tak jdou ti, kteří se mají utvářeti jako stvoření, spolu s těmi, kteří ještě v poslední sraženině zůstanou líně ležet, aby se nejprve vydali na cestu pomalého vývoje. Jen na této dlouhé pouti mohou si uvědomit své bytí. Táhnou ven do nezměrných velikých dálek a nesou v sobě touhu po Božím Světle!

Nakonec udělejte si krátký přehled toho, co bylo řečeno:

Cesta záření Božského trigonu do stvoření a tím přirozeně také pro všechny lidi vede čtvercem čtyř vám dosud jen podle jména známých zvířat na stupních trůnu. Čtyři první prastvoření ve stvoření nesou toto záření zvířat v sobě. Tvoří tedy pro kroužení stvoření čtverec čistě duchovní. Poháněn a v trvalých pohybech udržován jest však kruh stvoření jen silou Světla, která živě tryská z bezbylostného jádra Parsifala.

Vryjte si pevně v sebe tento základní obraz, abych mohl nyní jíti do šířky a přidávati obraz k obrazu a tak rozšířit vaše vědění, aniž by se váš pohled zmátl. Dokážete to, jestliže chcete!